

Arrest

nr. 207 302 van 26 juli 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: Op haar gekozen woonplaats bij
advocaat S. VAN ROSSEM
Violetstraat 48
2060 ANTWERPEN**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 23 juli 2018 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) van 16 juli 2018.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 juli 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 juli 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 24 juni 2011 dient verzoekster een asielaanvraag in. Op 27 februari 2013 weigert de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de toekenning van de vluchtelingenstatus en van de

subsidiare beschermingsstatus. Tegen deze beslissing dient verzoekster hoger beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna de Raad) die bij arrest nr. 104 072 van 31 mei 2013 wederom de status van vluchteling en van subsidiare bescherming weigert toe te kennen. Op 6 juni 2013 wordt verzoekster bevolen het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies).

Op 15 juni 2017 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de Vreemdelingenwet). Op 15 juni 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard, samen met een bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen beide beslissingen dient verzoekster een annulatieberoep in bij de Raad, gekend onder het rolnr. 208.107 en 208.109.

Op 16 juli 2018 wordt verzoekster aangetroffen in illegaal verblijf. Een administratief verslag vreemdelingencontrole wordt opgesteld. Verzoekster werd gehoord en vulde een vragenlijst in. Door de politie te Antwerpen werd eveneens een proces verbaal opgesteld.

Op 16 juli 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met het oog op verwijdering (bijlage 13septies), aan verzoekster op dezelfde dag ter kennis gebracht. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

*“Bevel om het grondgebied te verlaten
Aan Mevrouw, die verklaart te heten(1):
naam: A.*

voornaam: M. N.

geboortedatum: 03.03.1982

geboorteplaats: Kumba

nationaliteit: Kameroen

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van Antwerpen op 16.07.2018 en werd rekening gehouden met haar verklaringen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

- 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
- 8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum of verblijfstitel op het moment van haar arrestatie.

Uit het administratief verslag van de politie van Antwerpen van 16.06.2018 van de politie zone van Antwerpen blijkt dat betrokkene aan het werk was zonder in het bezit te zijn van een arbeidskaart. Hiervoor werd door de sociale inspectiediensten pv opgesteld.

In het administratief dossier van betrokkene is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek van betrokkene. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Betrokkene werd op 16.07.2018 door de politie van Antwerpen gehoord en verklaarde niet gehuwd te zijn en geen kinderen te hebben. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

- artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het meest recente haar ter kennis gegeven werd op 28.06.2017. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Betrokkene werd nochtans door de gemeente Temse geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de

mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Terugleiding naar de grens

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van Antwerpen op 16.07.2018 en werd rekening gehouden met haar verklaringen.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Betrokkenes asielaanvraag werd zowel door het CGVS als door de RVV geweigerd. Deze beslissingen werden aan betrokkene ter kennis gegeven.

Betrokkene diende een aanvraag tot verblijf op basis van humanitaire redenen (artikel 9bis van de wet van 15.12.1980) in.

Deze aanvraag werd door DVZ geweigerd en deze beslissing werd aan betrokkene betekend. Het op 28.07.2018 ingediende beroep tegen deze beslissing heeft geen schorsende werking. De omstandigheid dat de terugleiding naar Kameroen wordt uitgevoerd, belet betrokkene niet haar verdediging in hangende procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te laten waarnemen door een advocaat van haar keuze, vermits op haar niet de verplichting rust om persoonlijk te verschijnen. Deze advocaat kan al het mogelijke doen om de belangen van betrokkene waar te nemen, te behartigen en de lopende procedures te benaarstigen.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het meest recente haar ter kennis gegeven werd op 28.06.2017. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Betrokkene werd nochtans door de gemeente Temse geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene werd gehoord op 16.07.2018 door de politiezone van Antwerpen en stelt dat ze niet kan terugkeren naar Kameroen omdat zij naar België kwam als slachtoffer van mensenhandel. geeft geen reden op waarom hij niet kan terugkeren naar zijn herkomstland. De aangehaalde elementen werden reeds beoordeeld in zijn asielaanvraag van (datum). Uit het onderzoek van het CGVS (en de RVV) is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria om de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. In dit verband wordt ook vastgesteld dat het Parket van Antwerpen op 14.06.2011 de klacht als slachtoffer van mensenhandel heeft geseponeerd.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat zij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar haar land van herkomst. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Op 16 juli 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris eveneens een inreisverbod voor drie jaar, aan verzoekster ter kennis gebracht op dezelfde dag.

Er is nog geen repatriëring gepland.

2. Over de ontvankelijkheid

Overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) kan de vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving

genomen met toepassing van artikel 7, tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. In zoverre de vordering ook gericht is tegen de beslissing tot vrijheidsberoving, moet worden vastgesteld dat de Raad ter zake geen rechtsmacht heeft en de vordering in die mate onontvankelijk is.

3. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt verzoekster zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* vast en wordt niet betwist door verweerder.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1 In het enige middel voert verzoekster de schending aan van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel, van het motiveringsbeginsel en van de artikelen 3 en 6 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het onderzoek naar de materiële motiveringsplicht gebeurt in het licht van de toepasselijke wetsbepalingen, *in casu* artikel 7, eerste lid, 1° en 8° en artikel 74/14, §3, 1° en 4° van de Vreemdelingenwet. De gemachtigde van de staatssecretaris motiveert met de vaststelling dat verzoekster in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten en dat zij een beroepsbedrijvigheid uitoefent zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging en dat er geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan omdat er een risico bestaat op onderduiken. Verzoekster betwist dit niet.

Tevens voert verzoekster de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoekster betoogt dat zij in een levensbedreigende en mensonterende situatie zal terechtkomen omdat zij geen familie of vrienden meer heeft die haar kunnen opvangen. Haar familie wordt lastiggevallen omwille van haar klacht tegen mensensmokkelaars met wie zij naar België is gereisd. Zij heeft nog een schuld openstaan bij de mensensmokkelaars.

In de bestreden beslissing wordt omtrent artikel 3 van het EVRM het volgende gemotiveerd:

“Betrokkene werd gehoord op 16.07.2018 door de politiezone van Antwerpen en stelt dat ze niet kan terugkeren naar Kameroen omdat zij naar België kwam als slachtoffer van mensenhandel. geeft geen reden op waarom hij niet kan terugkeren naar zijn herkomstland. De aangehaalde elementen werden reeds beoordeeld in zijn asielaanvraag van (datum). Uit het onderzoek van het CGVS (en de RVV) is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria om de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. In dit verband wordt ook vastgesteld dat het Parket van Antwerpen op 14.06.2011 de klacht als slachtoffer van mensenhandel heeft geseponeerd.” In tegenstelling tot verzoeksters betoog heeft de verwerende partij aldus weldegelijk rekening gehouden met het door haar aangehaalde argument tijdens het gehoor op 16 juli 2018 in verband met haar vrees voor mensensmokkelaars. Uit een lezing van de beslissing van het Commissariaat-generaal van 27 februari 2013 en van het arrest nr. 104 072 van 31 mei 2013 van de Raad blijkt dat zij op uitgebreide wijze haar vrees voor vervolging door de mensensmokkelaars heeft uiteengezet. Noch de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, noch de Raad hechten evenwel geloof aan haar verhaal in verband met de mensensmokkelaars. In het voormeld arrest van de Raad kan het volgende worden gelezen: *“Verzoekster voert in voorliggend verzoekschrift aan dat zij een vrees voor vervolging heeft omwille van het feit dat zij slachtoffer is van mensenhandel in hoofde van Franka. Verzoekster gaat in het verzoekschrift echter helemaal voorbij aan de omstandige motivering waaruit blijkt dat zij haar voorgehouden asielrelaas niet geloofwaardig heeft gemaakt. Zij legde immers niet-geloofwaardige verklaringen af inzake (i) de persoon Franka (ii) de belangrijke documenten – paspoort, schoolcertificaten en universitair diploma – die werden aangewend in het kader van haar reisvoorbereiding (iii) de perso(n)en die haar ouders zouden hebben opgezocht (iv) de vermeende connecties van Franka (v) de som geld die zou moeten worden terugbetaald (vi) de wijze van haar reis naar België. Gelet op deze veelheid aan ongeloofwaardige verklaringen maakt zij een*

vrees ten aanzien van de persoon Franka niet aannemelijk. De verwijzing naar de houding van de Kameroense autoriteiten inzake mensenhandel is dan ook niet dienstig.”

Waar verzoekster verwijst naar haar opvang door de vzw Payoke stelt de Raad vast dat deze opvang na twee maanden werd stopgezet ingevolge de seponering van de zaak door het parket te Antwerpen op 15 juni 2011. Waar verzoekster meent dat de seponering het loutere gevolg is van het niet kunnen lokaliseren of vinden van de daders, gaat zij eraan voorbij dat de procureur in een brief van 15 juni 2011 aan de vzw Payoke ook liet weten dat verzoekster geen “*banden meer zou hebben met de verdachte*” en dat er “*geen elementen aanwezig (zijn) waaruit blijkt dat betrokkene een gevaar zou betekenen voor de openbare veiligheid*”. De bestreden beslissing is aldus genoegzaam gemotiveerd door de verwijzing naar de asielpcedure en de seponering van haar klacht als slachtoffer van mensenhandel door het parket te Antwerpen. Verzoekster brengt verder geen nieuwe elementen bij die de verwerende partij noodzaakten tot een nieuw onderzoek. De schending van artikel 3 van het EVRM, van de motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt *prima facie* niet aangetoond.

Vervolgens wijst verzoekster op het toegenomen geweld in haar land van herkomst tegen de hoger opgeleide, Engelstalige gemeenschap. Zij verwijst naar een rapport van Human's Right's Watch van juli 2018. Verzoekster betoogt dat in de bestreden beslissing hiermee geen rekening is gehouden.

Verzoekster is op 16 juli 2018 gehoord en heeft, blijkens de ingevulde vragenlijst, geen enkele uitspraak gedaan of verwezen naar het ‘algemeen geweld’ in haar land van herkomst. Verzoekster kan bezwaarlijk van de verwerende partij verwachten dat er in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd over een argument waarvan de verwerende partij geen kennis had op het ogenblik van de beslissing.

In de mate verzoekster betoogt dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden door haar terug te sturen naar een land waar het geweld tegen de hoger opgeleide, Engelstalige gemeenschap is toegenomen herinnert de Raad eraan dat het verzoekster toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008,

Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van verzoeker betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

Verzoekster beperkt haar uiteenzetting tot de verwijzing naar het rapport van Human's Right's Watch waaruit blijkt dat het geweld de laatste tijd is toegenomen in bepaalde regio's maar zij toont niet aan dat het dorp of de stad alwaar zij verblijf hield ten prooi is gevallen van dit toenemend geweld. Ook toont zij niet aan dat zij niet eventueel elders zou kunnen verblijven in Kameroen waar er geen geweld heerst. Verwerende partij merkt in de nota met opmerkingen terecht op dat de algemene informatie niet volstaat om aan te tonen dat er in haar hoofde een gegronde vrees bestaat voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, louter omwille van het feit dat zij deel zou uitmaken van de Engelstalige Kameroeners. Van haar beweerde hogere opleiding levert verzoekster overigens geen begin van bewijs.

De Raad kan verzoekster evenmin volgen waar zij stelt dat zij niets of niemand meer heeft in haar land van herkomst en nergens terecht zou kunnen. Uit het gehoorverslag van 29 juni 2011 blijkt dat verzoekster verklaarde nog over vier broers en drie zussen en haar ouders te beschikken in haar land van herkomst. Verzoekster kan aldus bezwaarlijk beweren dat zij in haar land van herkomst geen familie meer heeft waar zij eventueel (tijdelijk) kan worden opgevangen.

De schending van artikel 3 van het EVRM, het zorgvuldigheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel worden *prima facie* niet aangetoond.

Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). In de bestreden beslissing worden de motieven opgesomd op grond waarvan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot het bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding heeft besloten. De gemachtigde heeft enkel gebruik gemaakt van de hem bij wet toegekende bevoegdheden en is hierbij, gelet op wat voorafgaat, niet op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit gekomen. Verzoekster toont aldus *prima facie* geen schending van het zorgvuldigheids- redelijkheids- en motiveringsbeginsel aan.

Verzoekster voert de schending van artikel 6 van het EVRM aan omdat zij nog een annulatieberoep heeft lopen voor de Raad tegen de beslissingen van 15 juni 2017 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* onontvankelijk wordt verklaard, samen met een bevel om het grondgebied te verlaten.

Artikel 6 van het EVRM is enkel van toepassing op burgerlijke en strafrechtelijke zaken en het vreemdelingenrecht is een politiek recht dat hier niet onder valt. De rechten van verdediging zijn op het administratiefrechtelijke vlak alleen in tuchtzaken toepasselijk en derhalve niet van toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet, zodat verzoekster de schending niet dienstig kan inroepen. Het annulatieberoep ingediend tegen de beslissingen van 15 juni 2018 bij de Raad heeft geen schorsende werking. De Raad benadrukt dat het

annulatieberoep niet automatisch tot gevolg heeft dat verzoekster legaal op het grondgebied verblijft of niet verhindert dat het onwettig karakter van haar verblijf wordt vastgesteld. *Prima facie* toont verzoekster, in de mate dat het middel ontvankelijk is, geen schending van artikel 6 van het EVRM aan.

3.2.3. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat geen van de aangevoerde middelen ernstig is.

3.3. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juli tweeduizend achttien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. F. BROUCKE ,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

F. BROUCKE

N. MOONEN